Motion

1983/84:2345

Ewy Möller och Göran Ericsson

Lagen om tillsyn över hundar

Lagen om tillsyn över hundar har under senare år berett polismyndigheterna vissa tillämpningsproblem. Främst rör det sig om ingripanden mot företeelser vilka icke helt täcks av lagens rekvisit, men även reglerna om alternativa åtgärder vid bristande tillsyn har av praktiska och etiska skäl kommit att tillämpas på annat sätt än vad lagen i sig medger. Den svåraste stötestenen torde ha varit förfarandet med de hundar, som på senare år börjat användas som "skyddshundar" av drogmissbrukare och andra som rör sig i sådana kretsar. I flera fall har dylika hundar använts som skydd mot polisingripanden. I och för sig behöver detta icke innebära att ägaren eller brukaren brister i den lagstadgade tillsynen över hunden eller vanvårdar djuret i sådan utsträckning att ingripande med stöd av djurskyddslagen och kungörelsen om omhändertagande av djur (736/68) blir tillämplig. Inte heller kan man alltid påstå att en sådan hund visar benägenhet att bita människor.

Det har i sammanhanget ifrågasatts om icke en hund som på kommando biter en människa är ett brottsverktyg med hjälp av vilket man förövar misshandel och därför skulle kunna bli föremål för förverkande. Frågan lär ha underställts åklagarmyndighet men enligt vad som är känt aldrig drivits vidare. I vart fall syns det otillfredsställande att en hund som använts för att angripa en myndighetsperson eller rentav bara försvarar ägaren mot myndighets ingripande får vara kvar i ägarens eller brukarens vård.

Det allmänna rekvisitet i lagens 1 § synes därför böra kompletteras så att ingripanden blir möjliga även mot den som aktivt använder hunden på ett sätt som kan orsaka skada eller avsevärd olägenhet. Även lagens 2 § bör i konsekvens härmed utformas på annat sätt.

I diskussionerna kring lagen har också påpekats att det saknas forumregler i 3 §. I 3 § redogörs för de ingripanden polismyndighet kan göra mot den som eftersätter tillsynen. Föreskrifter av olika slag kan meddelas. Bitska hundar kan avlivas genom polismyndighetens försorg, "där så finnes nödigt". Som ovan nämnts kan en hund i en olämplig förares hand vara farlig för människor utan att i sig vara bitsk. Möjlighet att döda en sådan hund bör naturligtvis finnas, men i rätt vårdares ägo kan hunden mycket väl vara ofarlig. Etiska skäl talar dock för att hunden inte alltid skall behöva avlivas. Praxis synes ha utformats så att hunden omhändertagits av polismyndighet och försålts till lämplig person.

Lagen saknar regler om omhändertagande av hund och om rätt för polismyndigheten att sälja hund. Även om det kan sägas att det ur polisrättens grundsatser framgår att det är myndigheten obetaget att välja en mindre ingripande åtgärd än den som är tillåten, om samma syfte ändå kan uppnås, krävs bestämmelser som reglerar myndighetens ekonomiska ansvar för sådana åtgärder och i vilken mån hundägaren skall svara för myndighetens kostnader. Sådana bestämmelser kan lämpligen utformas efter förebild av reglerna om inlösen av vapen och reglerna i den ovan nämnda kungörelsen om omhändertagande av djur.

Lagen om tillsyn över hundar bör därför genomgå en närmare översyn för att bättre svara mot de förhållanden som gäller i dag. En sådan översyn bör beakta de förhållanden som ovan i motionen omnämnts.

Mot bakgrund av vad ovan anförts hemställs

att riksdagen begär att regeringen verkställer en översyn av lagen om tillsyn över hundar och därvid beaktar vad i motionen anförts.

Stockholm den 25 januari 1984

EWY MÖLLER (m) GÖRAN ERICSSON (m)